

КОНКУРС

МАЙСТЕРНОСТІ

Недавно в технічному училищі № 3 міста Олександрії відбувся конкурс професійної майстерності серед молодих продавців міста.

У ньому взяли участь працівники міськзмішторгу Людмила Золотухіна, Світлана Шаманська, Валентина Гавриленко, продавці відділу робітничого постачання Лариса Кудінович, Тамара Погребнік, Світлана Карпова та учні технічного училища № 3 Наташа Смоляр, Галина Іващенко, Валентина Музиченко.

Ведучою конкурсу була секретар комсомольської організації училища Олена Кардаш.

Дівчата позмагалися у теоретичних знаннях, демонстрували свої вміння в обслуговуванні покупців, оформленні вітрини і виставці товарів.

Жюрі, до складу якого входили товарознавці В. І. Крячко, інспектор торгівлі С. В. Мрихіна, член комітету комсомолу об'єднання В. Озерна, завідувачий організаційним відділом міськкому ЛКСМУ І. Добрянський, викладач училища М. М. Ерлик, найвище оцінили знання і вміння Світлани Карпової, продавця магазину № 30 відділу робітничого постачання. Їй присуджено перше місце.

Друге та третє місця зайняли Людмила Золотухіна та Валентина Музиченко. Вони нагороджені грамотами міськкому комсомолу та цінними подарунками, а Світлана Карпова одержала путівку до молодіжного табору відпочинку.

Н. ВЛАСЕНКО,
секретар комсомольської організації відділу робітничого постачання виробничого об'єднання «Олександріявугілля».

М. Олександрія.

— 1 —

«Сьогодні сиділа на репетиції танцювального і згадувала хореографічний гурток клубу «Темп» в Іжевську. Місті, де я народилася і де минуло моє дитинство. Дзвінке, непосидливе, і, як б сказати, музикальне — там п'ять років навчалась у музичній школі. Але ж про танці...»

Пригадую, як ще першокласницею вперше вийшла на сцену. Виконувала соло в хореографічній композиції «Юний гусар». Ніби й зараз чую, як на чобітках побрязкують шпори, а гусарська шапка весь час падає на очі. Хвилювалась неймовірно, адже в залі сиділи мої тато і мама.

— Ну, Іринко, — зустріла мене після концерту багько, — продамо піаніно і купимо тобі коня.

— Не треба, — злякано замахала руками, — я ж не вмію їздити.

— Ну, танцюй тоді щось інше.

І ось танцюю. Уже вісім років. Різні танці. Але найбільше мені подобаються народні та бальні.

— 2 —

Коли вона все встигає? Кожного дня відпрацювати 6—7 уроків в училищі, (має лише три четвірки, все інше — «відмінно»). Майже щодня репетиції в танцювальному і вокально-інструментальном у гуртках. Іра Іскова грає на електрооргані. До речі, їхній ансамбль «Молодість» уже завоював широкую популярність у нашому місті.

А ще юний комсомольський ватажок (в її групі 20 членів ВЛКСМ) хоче домогтися того...

— 3 —

«...щоб у нашій групі були всі комсомольці. І щоб усі дівчата, а в нас навчаються тільки дівчата, забули слово «нудьга», «байдужість», «пасивність» тощо. Страшенно не люблю «нудьгу». Мені здається, що біля них навіть позіріє скисає».

А скільки у нас ще проблем! Серйозних, наболілих. Треба підвищувати рівень успішності в групі.

Постановили жити за девізом: «Підвищувати успішність, жити повнокровним громадським життям».

Ні, це не просто. Навіть до «елементарної» політінформації, коли її провдуть хтось інший, я теж готуюсь, бо хочеться, щоб

заз'язалась цікава, невимушена розмова навколо цієї чи іншої теми».

— 4 —

«Скільки вже написано про професію будівельників! Головним чином поети оспівують роботу мулярів,

Ірина ІСКОВА —
учениця Кіровоградського міського профтехучилища № 2.
15 років.
Першокурсниця.
Групкомсорг.
Делегат XXIV з'їзду ЛКСМ України.

ще приїхала до багьків (вони нині живуть в селі Олександрівці Маловисківського району), тато скептично хмикнув:

— Плити муруватимеш, а потім їх лицюватимеш.

— Облицюватиму будинки, — пояснила я, —

на глухій стіні будинку або по райдужному візерунку різнокольорових плиток на карнизі чи цоколі.

Тут мало холодної майстерності. Тут потрібно бути художником, який би відчував і лінію, і колір, і всю композицію мозаїки. Наше завдання — творити прекрасне. А це завжди важко».

— 5 —

Я давно вже не чула, щоб хтось так захоплено відгукувався про свій фак. Можливо, тут вирішальну роль відіграла майстер групи Лідія Миколаївна Бойко, яка вміє найпрощаїші речі опоеизувати. А можливо, справді професія плиточника-облицювальника творча в повному розумінні цього слова.

Я думав над цим, крокуючи затишним коридором училищного гуртожитку. Нараз звернув увагу на панель. Вони вигравали веселкою плиток

— Це робота плиточників облицювальників? — звернувся я до секретаря комсомольської організації МПТУ № 2 Олександрії Малайкіної.

— Так, початкуючих, — пояснила вона мені, — все це зроблено руками наших учнів. Правда, гарно?

— Навдивовиж.

— Гуртожиток у нас чудовий. Ось уже три роки ми виборюємо перше місце серед молодіжних гуртожитків нашої системи.

Повинен сказати, що і приміщення училища не гірше. Світлі і просторі кабінети для навчання, активний зал на 400 місць, спортивний зал, їдальня. Є де добре вчитися, жити і цікаво проследити дозвілля майбутнім мулярам-монтажникам, штукатурам, малярам, кравцям і плиточникам-облицювальникам.

Ці кілька штрихів до портрета юного комсорга кіровоградського МПТУ № 2 імені Героя Радянського Союзу О. С. Єгорова Іри Іскової мені видались кількома плитками своєрідної мозаїки і неспокійних комсомольських буднів. Хочеться сподіватись, що за три роки навчання в училищі ця «мозаїка» вповніть новими кольорами і впевненішими лініями задумів і добрих справ.

В. ГОНЧАРЕНКО.
м. Кіровоград.

На знімку: **І. ІСКОВА.**
Фото **І. КОРЗУНА.**

МОЗАІКА БУДНІВ

де цегла, ніби червоні клавіші, грає у них під руками. Віддають належне монтажникам-висотникам, аякже: «не коцегары мы не плотники, но сожале-ний горьких нет».

Романтичні професії! І все ж мене дивує, чому наші митці так уперто пишуть (і фільми знімають,

вистави ставлять) лише про мулярів, бетонників, арматурників і висотників-верхолазів. Звичайно, я не так багато в своєму житті прочитала, але щось ніде не знаходила натхненних рядків, присвячених... плиточнику-облицювальнику.

Більше того, коли після задачі документів з учили-

ще дуже цікава робота. Творча.

— Навіть творча? Як у художника?

— Саме так.

Мені здається, що тільки байдужа людина, в якій відсутнє почуття естетичного смаку, може пустити поглядом ковзнути по чудовому мозаїчному панно

Є ПРО ЩО ЗВІТУВАТИ

СПРАВИ ДЕПУТАТСЬКІ

Віра Володимирівна Самохвал — одна з наймолодших депутатів Засідницької сільської Ради народних депутатів.

Працює вона вчителькою молодших класів Мартоїванівської середньої школи. Засумлінність і самовідданість у педагогічній роботі шапують її колеги, люблять діти.

— А виборці позачають комсомолу за діловість, увагу до їхніх запитів, — каже про молодого депутата секретар виконкому сільради Г. В. Пінчук. — Вона — секретар постійної соціально-культурної комісії Ради народних депутатів. Зі своїми депутатськими обов'язками справляється добре.

Односельці шоді дивуються: і як вистає на

пес часу у Вірі Володимирівні? Щодня — у школі, на фермі, на току, в бібліотеці, в клубі. Вона бере участь у проведенні тематичних вечорів, урочних журналів, виступає з бесідами, лекціями.

Готуючись до засідання виконкому сільської Ради, Віра Володимирівна не тільки детально вивчає стан справ у тому чи іншому культурно-освітньому закладі, а й цікавиться проблемами, гурдоюшами працівників цих закладів, вивчає громадську думку. Тому її рішення на засіданні виконкому приймаються з цих питань конкретні, ділові.

Так, наприклад, торік молодий депутат готувала питання про роботу Мартоїванівського Будинку культури. Це один

з кращих культурно-освітніх закладів району. Одна на засіданні виконкому В. Самохвал вказала на шляхи дальшого поліпшення всієї культурно-освітньої роботи, порушила проблему популярності художніх колективів серед молоді села. І це допомогло активізувати культурно-освітню роботу.

Віра Володимирівна тримає постійний зв'язок з виборцями. До зустрічі з ними ретельно готується, часто проводить бесіди, роз'яснює рішення XXVI з'їзду КПРС, постанови пленумів ЦК КПРС і ЦК Компартії України.

Є про що звітувати депутату комсомолу В. Самохвал перед своїми виборцями.

Л. САВІН.

Олександрійський район.

ЗАЛИШАЮТЬСЯ В РІДНОМУ СЕЛІ

Факультатив по творчій діяльності створено на базі середньої школи експериментального села Войничка на Полтавщині і великого молочнотоварного комплексу місцевого колгоспу імені Жданова. Це перший у Лубенському районі навчально-виробничий підрозділ такого типу. Разом з атестатами про середню освіту старшокласники одержать посвідчення спеціалістів.

З допомогою господарства в школі обладнано такий виробничий майстерню, кабінет-цех побутових професій. Профорієнтаційні допомагає і учнівський кінотеатр «Меридіан», апаратуру для якого забезпечив районний відділ кіннофілії. Тут діє ліплярський, регулярно демонструються фільми про людей різних професій, проводяться тижні землероба, тваринника, механізатора. Завдяки такій роботі майже всі випускники, вже маючи необхідні спеціальності, залишаються в рідному селі.

В. МУЗИЧЕНКО,
кор. РАТАУ.

НОВИНИ

КОНЦЕРТ ДУХОВОЇ МУЗИКИ

У гостях у курортів Кіровоградського льотного штурманського училища побували учасники духового оркестру музичного училища (керівник М. М. Каленський). Програма їхнього концерту була присвячена Веселююму тижню музики для дітей та юнацтва. У виконавстві юних оркестрантів прозвучали класичні твори відомих композиторів, багато сучасних мелодій. Особливий інтерес викли-

кав цей концерт у курортів училища, які теж захоплюються грою на духових інструментах. Після виступу гостей відбувся творча зустріч музикантів двох навчальних закладів.

А. ДВОРНІЧЕНКО.

МИ — ПЕРЕМОЖЦІ

Традиційним став в нашій школі щорічний конкурс політичної пісні. Одні із них відбувся в останній. Кожен піонерський загін, комсомольський клас підготував до нього не лише пісні, а й цілу програму, композиції.

Добре виступив наш 7-й клас. Ми виконували «Пісню про красоденців». Рішенням журі наш клас визнаний переможцем конкурсу.

Л. ЛІЩУК.

с. Полтавка,
Компаніївський район.

ОГЛЯД ЛИСТІВ

Редакційна пошта щодня поповнюється листами, у яких хлопці й дівчата просять розповісти про ту чи іншу професію, поради, де можна її набутти. На більшість запитань, друзі, ви знайдете відповіді у «Молодому комунарі» у випусках «Перспектива», у «Вітрилах», оголошеннях. Однак підхід авторів деяких листів до вибору життєвого шляху примушує нас не обмежуватися повідомленням їм адресувальних закладів...

МРІЯ НА РОЗДОРІЖЖІ?

міцність своє прагнення бути тільки на естраді можна в аматорських гуртках. Котрі, як це не сумно, у Наталиному селі відсутні, а в Голованівському СКТУ-8, де вчиться дівчина, працюють епізодично. Цей факт, мабуть, і викликав у Наталі сумнів: чи ж може людина з села «пробитися» на велику сцену? Але ж С. Я. Рєшєв і С. А. Крушельницька, приміром, теж народилися і жили в селі

(зауваж, Наталю, у дореволюційному селі, де не було ні радіо, ні телевізора, ні бібліотеки), та це не перешкодило їм згодом стати знаменитими артистами. Бо були вони наполегливими і мали талант.

Отже радимо бути наполегливою і тобі, Наталю: запишися в хор чи ансамбль районного Будинку культури, репетируй, виступай. Тоді й стане ясно, чи маєш ти хист до співа, чи вистачає

терпіння постійно вдосконалювати його, чи, може, це тобі не під силу і взагалі непотрібне.

Якщо Наталя вирішила стати артисткою під впливом телепередач, то Світлана Богач з Гайворона утвердилася в бажанні працювати в міліції, прочитавши в «Молоді України» про інспектора у справах неповнолітніх В. Охріменко з Прилук на Чернігівщині. Тепер просить «розказати про Валентину все» (як училася в школі, коли і куди потім вступила тощо). Ці запитання Світлани адресу-

нецького району вже нібито виважила свою мрію на терезах сумнівів: про бажання стати товарознавцем повідомила без застережень. Можна було б порадишити у певності якби довгий список запитань про умови навчання не закінчувався таким: «Що являє собою ця професія?» Виходить, що дівчина практично нічого не знає про спеціальність, однак вирішила, що саме вона — її покликання. Чому? Схоже, їй хотіло «допоміг» порадою на зразок тієї, яку сдержала одна восьмикласниця з Кіровоградської СШ № 18:

«Я дуже люблю дітей і хотіла б стати вихователем у дитсадку. Але коли сказала про це батькам, вони категорично заявили: «Ні, ти підеши учитися на феолацтва. Робота спокійна: сиди та книжку читай». А я не хочу просто сидіти, я дуже рухлива і моя мрія — працювати так, щоб роботу свою любити, приносити користь людям».

Якби наша анонімна кореспондентка знала, що від фармацевта залежить здоров'я (а іноді й життя) людини і що гурбота про це виключає легковажне сидіння

за книжкою... Якби Наталя М. довідалася, що відомо кіноактриса і співачка Людмила Гурченко після триумфу у фільмі «Карнавальна ніч» наступного успіху чекала 15 років... Годі б дівчата, можливо, не поспішали б зводити на п'єдестал одні професії і «відмітати» інші.

І взагалі, мрії деяких юнаків і дівчат рідше опинялися б на роздоріжжі, коли б шукали вони своє покликання не в порадах некомпетентних людей. І не тільки в перераздах радіо, телебачення, публікаціях у пресі. Все, що можна звідти взяти про різні спеціальності — теорія, хай і найправильніша. Котра, як відомо, без практики мертва. А практика — це допомога батькам у їхній роботі, праця в шкільних навчально-виробничих комбінатах, гуртах, участі у гуртках. Там ви зможете випробувати себе в різних заняттях. І те з них стане єдиним у житті, справжнім покликанням, від якого відчуєте найбільше радості. Адже істини не можна подати — її треба тільки пережити.

Н. ДАНИЛЕНКО.

В ГОСТЯХ
У ВОЇНІВ

побували молоді кіровоградські поети, члени обласного літературного об'єднання, учасники молодіжної літстудії «Сіва» на запрошення працівників гарнізонного Будинку офіцерів. На зустрічі прозвучали вірші на військово-патріотичну тематику, поезії, присвячені славним трудовим будням нашого народу. Тепло сприйняли слухачі вірші про кохання.

У залі були люди, котрі народилися далеко від України. Але їм були добре зрозумілі слова прощання того вечора творів. Поезія знайшла дорогу до їхніх сердець.

Присутні докладніше дізналися про роботу «Сіва», про давню дружбу, яка зв'язує студентів з редакцією «Молодого комунаря». Воїни подякували гостям і висловили надію на нові зустрічі з молодими поетами Кіровоградщини.

С. ПЕТРЕНКО.

Замріявся.

Фотохуд. В. ГРИБА.

СФІНКС ПОТРЕБУЄ РЕМОНТУ

У СВІТІ ЦІКАВОГО

Одна з найбільш відомих пам'яток Стародавнього Єгипту — гігантська статуя Великого Сфінкса, споруджена понад п'ять тисяч років тому в передмісті сучасного Каїра (її перебуває, на думку спеціалістів, у критичному стані і потребує термінової реставрації).

Сфінкс — міфічна істота з тілом лева і головою людини — уособлював силу і могутність правителя Єгипту. За наказом фараона Хефрена статую Великого Сфінкса було встановлено стародавніми майстрами із сучасної скелі. Її величезні розміри (20 метрів у довжину і 50 у висоту) досі вражають єгиптян і численних іноземних туристів.

З часу будівництва статую не раз серйозно відбудовували, однак експерти з багатьох країн, які досліджували її, вважають, що останнє здійснене ще 1926 року оновлення навдало значної шкоди Сфінксу. Реставра-

тори використали в ту пору вапняний розчин з великим вмістом солі і подібного камінь. Ось уже 55 років сіль, кристалізуючись, роз'їдає вапняний моноліт і створює всередині його надмірний тиск. Через це й відбувається розшарування мішкої скельової породи.

Один із керівників групи реставраторів, які вивчали останні два роки статую, інженер Лал Гаурі, каже, що «ранками, пригукнувши вухо до каменя, можна чути характерне потіскування, що свідчить про безперервне руйнування моноліту».

На думку Л. Гаурі, саме сіль була винна в передчасному зруйнуванні більш пізніх греко-римських кам'яних будівель. Особливу тривогу у дослідників викликають тріщини, що швидко збільшуються, в кам'яній підвалі статуй. Якщо процесу руйнування не буде зупинено, вважають вони, то одного чудового дня ва-

лишня споруда давши перетвориться на купу кам'яних уламків.

Минуло немало часу відтоді, як єгипетським властям стало відомо про тяжкий стан Великого Сфінкса. Два роки тому думали, що досить обляшувати статую каменем чи покрити її шаром водостійкої фарби. І лише величезні тріщини, що їх побачили члени комісії, котра прибула з Каїра, примусили їх прийняти рішення про проведення необхідних реставраційних робіт. У розроблені планували участь спеціалісти з багатьох країн світу. Головне, що потрібно було зробити, — це зменшити вміст солі в камені і замінити деякі найбільш пошкоджені частини підвалом, закріпивши їх з допомогою полімерів.

Підготовлений проект було затверджено міністерством культури. Мати початися роботи, але з'ясувалося, що виділених раніше на реставрацію

грошей явно не досить. Затверджений проект міг пролежати під суком це хтось-скільки, якби з підвалом статуї рангом не вивалився величезний камінь. Лише після цього міністерство культури терміново знайшло додаткові кошти й ухвалило почати роботу найближчим часом.

На сьогодні підготовку до реставрації величезної пам'ятки, спорудженої руками невідомих майстрів давнини, в основному завершено.

В останніх інтерв'ю журналістам реставратори висловили палке бажання якомога швидше приступити до діла. Якби їм, незважаючи на всі труднощі, вдалося повністю здійснити задумане, то Великий Сфінкс захоплюватиме ще не одне покоління любителів старовини.

М. ГОНЧАРОВ.
(АПН).

МІНІ-ФУТБОЛ

ПРИЗ—
ІЗ РУК ГЕРОЯ

30 березня в Світловодську фінішував традиційний турнір з міні-футболу на приз пам'яті підпільної комсомольської організації «Спартак».

Ще під час матчів у підгрупах лідерство захопили кіровоградський «Гірік» та криворізький «Олімп». Наші земляки програли лише один раз (запорізькому «Дніпровцю» — 1:2) і набрали вісім очок з десяти можливих, а криворізькі йшли без поразок.

Отже, вирішальний поєдинок. Хто одержить приз — «Олімп» чи «Гірік»? Один з найсильніших суверенів наших земляків — юні футболісти киявського «Факела», які програли кіровоградцям з рахунком 1:4, пророчили їм перемогу. Так і сталося — як не чинили опір спортсмени «Олімпу», та перевага весь час була на боці «Гірика». Кінцевий результат — 2:1 на користь представників нашого обласного центру.

Доля третього і четвертого місця вирішувалася у матчі між киявським «Факелом» і кіровоградською «Зірочкою». «Факел» виправ — 2:1.

Приз пам'яті підпільної комсомольської організації «Спартак» вручив «Гірику» Герой Радянського Союзу В. О. Верхотанцев.

НАЙКРАЩІ
ФІЗКУЛЬТУРНИКИ

Президія обласної ради ДСТ «Колос» підбила підсумки соціалістичного змагання по розвитку фізичної культури і спорту за 1981 рік.

Переможцем у першій групі стала Олександрія-

СПОРТ

ська районна рада товариства. Вона нагороджена перехідним Червоним прапором і грамотою. Друге і третє місця відповідно зайняли Долинська і Бобринецька районні ради товариства.

У другій групі найкращих показників домоглися фізкультурні організації Компаніївського району. Другими призерами визнано світловодців, третіми — вільшанців.

Серед колективних колективів фізкультури перше місце вибороли спортсмени колективу імені Шевченка Ульяновського району, серед радгоспів — фізкультурники радгоспу імені Карла Маркса Долинського району.

На другий рік однадцятої п'ятирічки обласна рада ДСТ «Колос» і її підрозділи прийняли підвищені соціалістичні зобов'язання, націлені на виконання постанови ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР «Про дальшє піднесення масовості фізичної культури і спорту».

ТУРНІРНЕ
ТАБЛО

БОРІТЬБА КЛАСИЧНА. Традиційний турнір серед юнаків з класичної боротьби на приз дівчи Героя Соціалістичної Праці Олександра Васильовича Гіталова відбувся в Новоукраїні.

Впевнено провели поєдинки представники обласного відділу народної освіти. Вони й одержали найвищу нагороду — пам'ятний приз знатного механізатора країни. Друге місце дісталось борцям з товариства «Авангард», третє — представникам «Трудових резервів».

ВОЛЕЙБОЛ. Чотири дні в спортзалі залі медичного училища імені Мухомова, що в обласному центрі, проходили змагання з волейболу серед чоловічих команд за програмою Спартакіади-82 товариства «Спартак».

На високому рівні грали спортсмени-авіатори, які й піднялися на найвищу сходинку п'єдесталу пошани у першій групі.

НАРЕШТІ НАШЕ «П'ЯТЕ КОЛЕСО» НА ЧЕШЬ 8 БЕРЕЗНЯ РОЗВАЛИЛОСЯ ВІД РАДОСТІ. МИ РОЗУМІЛИ, ЩО НА П'ЯТОМУ КОЛЕСІ ДАЛЕКО НЕ ЗАУДЕШ. І ВСЕ Ж ІХАЛИ І ДІСТАЛИСЯ ДО ВІТРЯКА.

Саме так колись називали клуби гумористів, що були розсіяні по степах нашої області, як гриби після рясного дощу. Вітряки махали крилами, скликаючи до себе хлопців і дівчат, язикатих молодців і хитромудрих дядьків. Усі вони їхали до млина, щоб поділитися новинами, розповісти чергову гумореску (їх тоді називали анекдотами), проспівати жаргівливу частівку тощо. Ну, і між іншим змолоти якийсь мішок зер-

на. Але це вже так, для годинця.

Головним призначенням вітряків було об'єднувати навколо себе гумористів довколишніх сіл і пропагувати їхню веселу творчість на довгі роки, аж до наших днів. Отож, відкриваючи подібний клуб на сторінках «Молодого комунара», просимо врахувати, що він ще іменується так: Вісник Товариства Рясних Колючок.

Запрошуємо до наших рубрик: «Жорна» (фейлетони, репліки), «Висівки» (пародії, епіграми), «Мішок гумористів» (твори наших читачів) і т. д.

А ЗАРАЗ ВІТАЄМО ВАС, ШАНОВНІ ЧИТАЧІ, З ДНЕМ СМІХУ І ПРОПОНУЄМО ПОПРОБУВАТИ ПЕРШЕ МЛИВО НАШОГО «ВІТРЯКА».

ЧУДЕСА АРХЕОЛОГІЇ

ЖОРНА

Я захопився археологією. За три тисячі кілометрів від нашої області на схилі пагорба почав перші розкопки. І саме тут я виявив цікаву знахідку.

Розчистивши від культурного нашарування порівняно невеличкий майданчик, я з подивом побачив, що це колись було чудове місце для відпочинку місцевих жителів. По обвалених східцях, погіршених парпетах та ще деяких ознаках я відразу збагнув, що тут раніше ве-чорами струмував каскадний водограй, переливалися веселою райдугною ліхтарі і квітники. Дзвенію щасливого сміху мазечі і молодих матерів...

Звичайно, зараз, дивлячись на ці руїни, уявити подібну картину можна лише при моїй бурхливій фантазії. І це мені вдалося.

Вдалося мені й інше. Надбав я на старезну споруду. Забута часом і людьми, вона зустріла мене неспроста і насторожено. Правда, близько до неї підходити я не наважувався. Аж при всій моїй неймовірній сміливості я не переконаний у тому, що з цієї руїни якась цеглина не впаде на голову.

Вдалося мені й інше. Надбав я на старезну споруду. Забута часом і людьми, вона зустріла мене неспроста і насторожено. Правда, близько до неї підходити я не наважувався. Аж при всій моїй неймовірній сміливості я не переконаний у тому, що з цієї руїни якась цеглина не впаде на голову.

Вдалося мені й інше. Надбав я на старезну споруду. Забута часом і людьми, вона зустріла мене неспроста і насторожено. Правда, близько до неї підходити я не наважувався. Аж при всій моїй неймовірній сміливості я не переконаний у тому, що з цієї руїни якась цеглина не впаде на голову.

Вдалося мені й інше. Надбав я на старезну споруду. Забута часом і людьми, вона зустріла мене неспроста і насторожено. Правда, близько до неї підходити я не наважувався. Аж при всій моїй неймовірній сміливості я не переконаний у тому, що з цієї руїни якась цеглина не впаде на голову.

Вдалося мені й інше. Надбав я на старезну споруду. Забута часом і людьми, вона зустріла мене неспроста і насторожено. Правда, близько до неї підходити я не наважувався. Аж при всій моїй неймовірній сміливості я не переконаний у тому, що з цієї руїни якась цеглина не впаде на голову.

Вдалося мені й інше. Надбав я на старезну споруду. Забута часом і людьми, вона зустріла мене неспроста і насторожено. Правда, близько до неї підходити я не наважувався. Аж при всій моїй неймовірній сміливості я не переконаний у тому, що з цієї руїни якась цеглина не впаде на голову.

Вдалося мені й інше. Надбав я на старезну споруду. Забута часом і людьми, вона зустріла мене неспроста і насторожено. Правда, близько до неї підходити я не наважувався. Аж при всій моїй неймовірній сміливості я не переконаний у тому, що з цієї руїни якась цеглина не впаде на голову.

Вдалося мені й інше. Надбав я на старезну споруду. Забута часом і людьми, вона зустріла мене неспроста і насторожено. Правда, близько до неї підходити я не наважувався. Аж при всій моїй неймовірній сміливості я не переконаний у тому, що з цієї руїни якась цеглина не впаде на голову.

Вдалося мені й інше. Надбав я на старезну споруду. Забута часом і людьми, вона зустріла мене неспроста і насторожено. Правда, близько до неї підходити я не наважувався. Аж при всій моїй неймовірній сміливості я не переконаний у тому, що з цієї руїни якась цеглина не впаде на голову.

Вдалося мені й інше. Надбав я на старезну споруду. Забута часом і людьми, вона зустріла мене неспроста і насторожено. Правда, близько до неї підходити я не наважувався. Аж при всій моїй неймовірній сміливості я не переконаний у тому, що з цієї руїни якась цеглина не впаде на голову.

Вдалося мені й інше. Надбав я на старезну споруду. Забута часом і людьми, вона зустріла мене неспроста і насторожено. Правда, близько до неї підходити я не наважувався. Аж при всій моїй неймовірній сміливості я не переконаний у тому, що з цієї руїни якась цеглина не впаде на голову.

Вдалося мені й інше. Надбав я на старезну споруду. Забута часом і людьми, вона зустріла мене неспроста і насторожено. Правда, близько до неї підходити я не наважувався. Аж при всій моїй неймовірній сміливості я не переконаний у тому, що з цієї руїни якась цеглина не впаде на голову.

Вдалося мені й інше. Надбав я на старезну споруду. Забута часом і людьми, вона зустріла мене неспроста і насторожено. Правда, близько до неї підходити я не наважувався. Аж при всій моїй неймовірній сміливості я не переконаний у тому, що з цієї руїни якась цеглина не впаде на голову.

Вдалося мені й інше. Надбав я на старезну споруду. Забута часом і людьми, вона зустріла мене неспроста і насторожено. Правда, близько до неї підходити я не наважувався. Аж при всій моїй неймовірній сміливості я не переконаний у тому, що з цієї руїни якась цеглина не впаде на голову.

Вдалося мені й інше. Надбав я на старезну споруду. Забута часом і людьми, вона зустріла мене неспроста і насторожено. Правда, близько до неї підходити я не наважувався. Аж при всій моїй неймовірній сміливості я не переконаний у тому, що з цієї руїни якась цеглина не впаде на голову.

Вдалося мені й інше. Надбав я на старезну споруду. Забута часом і людьми, вона зустріла мене неспроста і насторожено. Правда, близько до неї підходити я не наважувався. Аж при всій моїй неймовірній сміливості я не переконаний у тому, що з цієї руїни якась цеглина не впаде на голову.

Вдалося мені й інше. Надбав я на старезну споруду. Забута часом і людьми, вона зустріла мене неспроста і насторожено. Правда, близько до неї підходити я не наважувався. Аж при всій моїй неймовірній сміливості я не переконаний у тому, що з цієї руїни якась цеглина не впаде на голову.

Вдалося мені й інше. Надбав я на старезну споруду. Забута часом і людьми, вона зустріла мене неспроста і насторожено. Правда, близько до неї підходити я не наважувався. Аж при всій моїй неймовірній сміливості я не переконаний у тому, що з цієї руїни якась цеглина не впаде на голову.

Вдалося мені й інше. Надбав я на старезну споруду. Забута часом і людьми, вона зустріла мене неспроста і насторожено. Правда, близько до неї підходити я не наважувався. Аж при всій моїй неймовірній сміливості я не переконаний у тому, що з цієї руїни якась цеглина не впаде на голову.

Вдалося мені й інше. Надбав я на старезну споруду. Забута часом і людьми, вона зустріла мене неспроста і насторожено. Правда, близько до неї підходити я не наважувався. Аж при всій моїй неймовірній сміливості я не переконаний у тому, що з цієї руїни якась цеглина не впаде на голову.

МІШОК ГУМОРИСТІВ

ПОРОСЯТА І ЛЬОХА

— Чому не в тебе дріт у рилі? —
Спитали Льоха поросята, —
— Це, дітки мні, Така вже мода була клята... —
І справді Льоха мала моду: Робити скрізь і всюду шкodu.
Борис ЧАМЛІАЙ.

ЗМОВА

Не доливала пива Муса
З буфету, ще в кафе «Катруся».
Не долила і автомат:
При цьому сюсар — Мусин брат.

ЗІЗНАННЯ Ледаря

— Я — лежешка?
Ну і люди! Нехай же соромно їм буде,
Коли відверто всім скажу:
на спині я завжди лежу.

Бракороба

Я так аналізую Роботопілку свою:
Коли я не працюю,
Я браку не даю!
А. КЛИМЧУК.

РЕШЕТО

Із підслуханого на уроках

«Бальзак був дуже енергетичною людиною». «В древні часи тіла померлих балансували». «Сейсмограф слугує для регулювання землетрусів».

Надіслав А. САРЖЕВСЬКИЙ.
м. Кіровоград.

«У водах Амазонки водяться різні риби, змії, крокодили і гадатори».

Надіслала А. МИХАЙЛЕНКО.
м. Світловодськ.

ВЕРНІСАЖ «ВІТРЯКА»

Сьогодні «Вітряк» пропонує вашій увазі малюнки художника-гумориста-початківця Р. КАШАЛАПОВА (м. Кіровоград).

МЛИВО БЛІСКОНКУРСУ

У «П'ятому колесі» за 13 лютого ч. р. був надрукований знімок В. Клацкіна, до якого ми пропонуємо читачам зробити гумористичні підписи. Ось що просіялось через наше решето: «А в мене все написано на власній спині» (Е. Царенко—Кіровоград), «Не витримав конкуренції» (П. Кизименко—Кіровоград), «Ні прикисло, ні пристало» (М. Чернов—Олександрівський район), «Запрягайте, хлопці, коні, нема бензину» (Ю. Яворський—Новоук-

раїнський район), «Мрія коня XX сторіччя» (С. Павлований—Маловасківський район). Як бачимо, один і той же знімок викликав досить різні роздуми у наших авторів. Але, як каже Мельник Омелько: «Все перемелиться на борешно, а з нього уже можна щось спелти».

Ми дякуємо всім учасникам блісконкурсу за активну участь у цьому середньому герці дотепників і запрошуємо частіше сипати зерна гумору на жорна нашого «Вітряка».

ВИСІВКИ

Не своїм голосом

Муки поета

Вона співала, як страждала,
Змарнівши болісно з лиця...
Співала, як ішла на страту,
І слухачів своїх вела,
В. БАЗИЛЕВСЬКИЙ.
Поет шукав прокляту риму,
Змарнівши болісно з лиця,
Та все ж втікала невловимо
Від нього клята рима ця.
А він уста кусав і вперто

Продовжував рядки сплітати,
Шептав жагуче: «Краще вмерти,
Ніж вірші капосні писати».
Чоло боліло, мліли пальці.
О мука радісна творця!
Він так писав, немов на п'яльці
Чужі нап'ялював серця.
Поет у задумах не крився,
Не шкодував ні рим, ні слів,
Писав і плакав, і кривився,
Мов читачів на страту вів.
В. ВАСИЛЕНКО.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой коммунар» —
орган Кировоградского
областного комитета
ЛКСМ Украины.

На українському мові.

БК 02586.

«НАША АДРЕСА:

316050, МСП
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: відділу листів і масової роботи — 2-45-36; відділу комсомольського життя — 2-46-87; відділу пропаганди — 2-45-36; відділу учнівської молоді — 2-45-35; відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-45-35; відділу оголошень — 2-55-65; фотолaboratorii — 2-45-35; коректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Обсяг 0,5 друку. арн.

Зам. № 157. Тираж 51300.

Газета виходить у півночі, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Гліби, 2.